Hvad Bibelen fortalte.

— Af —

George E. Sargent.

Paa Dansk ved H. J. F. C. Matthiesen.

(Fortsat.)

Sakarias rystede bedrøvet paa Hovedet; han forstod kun altfor godt, hvad hun mente.

„Du vil da ikke hen i „Folkets Hus", Marie?"

„Og hvad, om jeg nu vilde," sagde Hustruen, „er det maaske ikke dig selv, der har vist mig Vejen derhen? Hvorfor skulde jeg ikke lige saa godt have noget at høre som du?"

„Kære Marie," sagde Sakarias ømt, „Du ved jo godt, hvor længe det er siden, jeg satte mine Fødder der. Marie, Marie — du, der er mig kærest af alt, næst efter min Gud — jeg beder dig — gaa ikke derhen i Aften."

„Hvorfor ikke det?" spurgte Hustruen vred, „du bryder dig ellers ikke saa meget om at gøre, hvad jeg beder dig om. Jeg tiggede og bad dig om at lade være at læse i den Bog derhenne — se, om du gjorde det."

„Jeg kunde ikke lade være, Marie — jeg maatte læse i den for min Frelses Skyld."

„Og hvorfor skulde jeg saa gøre, hvad du beder mig om — kan du sige mig det? Kan jeg ikke trænge til at høre noget, ligesaa vel som du?"

„Marie," vedblev Sakarias, „det, jeg gaar efter at høre, og det, jeg læser i den velsignede Bog der — det taler til mig om at blive en bedre Mand for min Hustru, en bedre Fader for mit Barn. Hør, Marie, tør du sige, du lærer henne i „Folkets Hus" at blive en bedre Hustru og Moder? Tør du det, saa skal jeg ikke sige et eneste Ord til, at du gaar derhen."

Den unge Hustru blev blussende rød ved sin Mands Ord.

„Du tør ikke sige det, Marie," blev han ved, „og du vil desværre ikke gaa derhen, hvor du kan lære det."

„Saa—aa?" afbrød Hustruen ham, „men det er lige meget — vil du love mig een Ting, Sak — vil du lade den Bog ligge for Fremtiden — jeg lover dig, jeg skal aldrig mere sætte mine Ben i det Hus."

„Nej, Marie, det kan jeg ikke love dig," svarede Vikers, „du ved ikke, hvad du siger, ellers vilde du aldrig komme med det." Han vendte sig bort for at skjule sine Taarer.

„Ja, saa skal jeg ogsaa holde, hvad jeg har lovet, og det er, at jeg vil gaa. Jeg antager ikke, du vil holde mig tilbage med Magt?"

„Nej, Marie, det vil jeg ikke, det ved du godt. Du skal ikke sige, jeg nogen Sinde, siden jeg kom til at kende den Bog, har lagt dig et Halmstraa i Vejen. Vil du gaa, saa gaa. Du kan ikke forbyde mig at bede for dig, Marie, mens du er derhenne. Men du vil da ikke have Barnet med?" tilføjede han.

„Du er maaske bange for, han skulde blive smittet henne i ‚Folkets Hus'?" spurgte Marie leende. „Du skal ikke have nogen Bekymring for ham, jeg vil blot give ham ind til Thompsons saa længe."

„Lad ham blive her, Marie — jeg skal ikke gøre ham Fortræd — det bliver vel sent, inden du kommer hjem?"

„Tag ham saa blot, har du Lyst til det," svarede Hustruen efter nogen Nølen. Hun rakte Barnet til sin Mand og skyndte sig ned ad Trapperne. —

Der gik flere Minutter før Sakarias Vikers rørte sig.

„Hun kommer nok igen," sagde han til sig selv. Han lyttede, men forgæves. Fodtrin fjernede sig, Fodtrin nærmede sig — hans Hustrus var ikke mellem de sidste.

Han drog et dybt Suk, gik ind i Stuen og lagde det sovende Barn hen i dets Seng. Saa satte han sig ned ved Bordet og skjulte Ansigtet i sine Hænder, som vilde han, at ikke engang Væggen skulde blive Vidne til hans Sorg og hans Taarer.

Den stakkels Mand havde megen Grund til Sorg, og hans Taalmodighed blev tidt sat paa en haard Prøve. Hans Ungdoms Hustru var bleven hans Fjende.

Hvor kunde hun ikke gaa og drille ham Aftenen igennem, gøre Nar af ham for hans „Bibel-Galskab", som hun kaldte det; paa alle mulige Maader søgte hun at forstyrre ham, naar han satte sig til at læse mine Ord. Mere end een Gang havde hun sin Haand paa mig for at rive mig i Stykker eller kaste mig i Kakkelovnen.

Sakarias Vikers maatte i Sandhed gennem „dybe Vande", han kom til at prøve, hvad det vil sige daglig at tage sit Kors op for at følge Frelseren — han kom til at erfare, at „en Mands Husfolk skulle være hans Fjender" (Matth. 10, 36).

Men sjælden ere „Aandens Frugter" komne til Syne hos nogen, som de kom det hos ham — „Kærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, Sagtmodighed, Afholdenhed" (Gal. 5, 22).

Der var Øjeblikke, hvor Hustruens Hjerte syntes at smelte, men saa blev hun haard igen, og det var ham ikke muligt at faa hende til at laane Øre til mine Ord. Tværtimod — hun var begyndt med Begærlighed at lytte til de Røster, hendes Mand havde vendt sig fra.

* * *

Der gik Time efter Time — forgæves sad Sakarias Vikers og lyttede efter sin Hustrus Trin.

Tusmørket var falden paa. Pludselig fo'r han op som af Drømme: Barnet henne i Vuggen begyndte at græde. Han gik hen og tyssede paa det, til det atter faldt til Ro; saa tændte han Lampen.

Hans Øjne faldt paa mig; han satte sig igen ved Bordet og begyndte at lede efter noget, der kunde give hans forknytte Hjerte Trøst; og han søgte ikke forgæves. Det lød til ham med Profetens Ord:

„Hvo er iblandt eder, som frygter Herren, og som adlyder hans Tjeners Røst? naar han vandrer i Mørke og har ikke Lysets Skin, skal han forlade sig paa Herrens Navn, ja, stole fast paa sin Gud" (Es. 50, 10).

Jeg søgte at give ham nyt Mod, opmuntrende ham til at „bede og ikke blive træt" (Luk. 18, 1); jeg mindede ham om at „træde frem med Frimodighed for Naadens Trone", at han kunde „faa Barmhjertighed og finde Naade til betimelig Hjælp" (Hebr. 4, 16).

Han faldt paa Knæ og udøste sit Hjerte for Herren, bad med Taarer for hende, der var „Ben af hans Ben og Kød af hans Kød".

Saa satte han sig igen ved Bordet og begyndte at læse i mig. Men han var træt, hans Øjne lukkede sig i, og han faldt i Søvn med sin Haand paa mine aabne Blade.

— — — Ved Midnatstid gik Døren sagte op, og Hustruen traadte ind.

Hendes Ansigt blussede, hun saa sig forvildet om. Der sad hendes Mand og sov, Lampen stod og brændte paa Bordet, og hans Hoved hvilede paa en opslaaet Bog.

Hun listede sig hen til ham, bøjede sig forsigtig over ham og kiggede ned.

Med eet for hun sammen, som var hun bidt af en Slange. Saa skjulte hun Ansigtet i sine Hænder, sank ned paa en Stol henne ved Barnets Vugge og brast i en voldsom Graad.

Manden sov stadig; der laa ligesom et Smil over hans Ansigt.

Hustruen sad længe i samme Stilling. Endelig reste hun sig op, listede sig atter hen til sin Mand og bøjede sig ømt ned over ham.

Igen gik hun bort fra ham, tog det sovende Barn op af Vuggen og gik med det ind i Sovekammeret. —

Omsider vaagnede da Sakarias Vikers op, og efter at have bøjet Knæ for sin Gud gik ogsaa han til Ro. —

I de følgende Dage var der noget underligt over Hustruen. Hun var mild og venlig mod sin Mand, som hun ikke havde været det i lange Tider, hun bad ham Gang efter Gang om endelig at komme hjem om Aftenen, saa tidlig han kunde, og medens han var borte, hvilede der et underligt Tungsind over hende — hun havde slet ikke Lyst til som før at gaa rundt og sladre med Naboerne; men ikke saa snart var Sakarias Vikers ude af Døren, før hun lukkede den i Laas, at ingen skulde forstyrre hende.

Saa kunde hun sidde i Timevis og græde — kun den alvidendes Øje saa hendes Nød.

Saadan gik Uge efter Uge; lidet anede Sakarias Vikers, hvilke Kampe der Dagen igennem førtes i hans Hustrus Sjæl; om Aftenen, naar han kom hjem, modtog hun ham gerne med et kærligt Smil, men talte aldrig til ham om de Spørgsmaal, der rørte sig hos hende.

Hun sagde altid et bestemt Nej, naar han bad hende om at lytte til mine Ord, men Møderne i „Folkets Hus" søgte hun ikke siden hin Aften.

Og var Sakarias Vikers bedrøvet over det første, var han desto mere glad over det sidste — „han takkede Gud og fattede Mod" (Ap. Ger. 28, 15). Han var jo kommen til at se, hvad der kom ud af disse Møder: „Ligesom de ikke holdt for godt at have Guds Kundskab, saa gav Gud dem hen i et Sind, som duer intet, at gøre det usømmelige" (Rom. 1, 28) — han saa, at „onde Mennesker og Bedragere fare frem til det værre, de forføre og forføres" (2 Tim. 3, 13) — det stod nu klart for ham, hvad Ende det vilde tage med dem, der var „fremmedgjorte fra Guds Liv" (Eph. 4, 18). —

Marie Vikers havde ikke vovet at lægge Haand paa mig siden den Dag, hun havde skjult mig for sin Mand. Hun havde sendt mig mange vrede Blikke og sagt mange foragtelige Ord om mig; det var forbi, nu kastede hun ofte nysgerrige og længselsfulde Blikke hen til mig.

Hun kunde ikke glemme de Ord, hun havde læst den Aften over sin Mands Skulder, de sad fast som en Pil i hendes Hjerte. Men hun vilde ikke være ved det for sin Mand, hun vilde ikke ydmyge sig til at læse i den Bog, hun saa tidt havde haanet. — — —

„Nej, nu kan jeg ikke længer holde det ud," sagde hun en Dag til sig selv, „hvorfor skulde jeg ikke se efter, hvad der staar i den Bog?"

Hun tog mig ned af Hylden. Med en hemmelig Frygt lukkede hun mig op. Mon hun skulde have læst rigtig den Aften?

Dag efter Dag søgte hun efter det Ord, der hin Aften havde bragt Uro og Frygt i hendes Hjerte — hun kunde ikke finde det. Men hun fandt andre Ord, og jo mere hun læste, desto mere bekymret og bange blev hun.

Sakarias Vikers havde stadig ingen Anelse om, hvad der foregik med hans Hustru. Han maatte døje meget af sine Kammerater, de gav ham daglig Stikpiller, fordi han ikke mere kom til deres Møder; de havde ikke været sene til at opdage Grunden dertil. Men Sakarias Vikers bad Herren om Styrke til at bære deres Spottegloser og Drillerier, og Herren gav ham den.

Det var Aften; Sakarias var lige kommen hjem fra Fabrikken.

Døren gik op, og tre Arbejdere traadte ind. Uden videre Formaliteter lagde de et Papir paa Bordet foran Sakarias og bad ham om at skrive under paa det.

„Du var i gamle Dage en af dem, der var først paa Listen, naar det gjaldt noget," sagde den ene af Arbejderne — den samme, der hin Aften havde været med Sakarias Vikers inde i gamle Davids Butik, „jeg tænker heller ikke, du vil lade os i Stikken denne Gang, skønt du holder dig lovlig meget for dig selv i den senere Tid."

Sakarias saa et Øieblik paa Papiret; saa skød han det rolig til Side.

„Jeg kan ikke skrive under, Venner," sagde han.

„Naa saadan — saa du vil være en Skruebrækker?" spurgte en af de andre vred, „du husker maaske ikke de gamle Dage — da var du ellers ikke bange for at tordne løs mod de Slubberter, der ikke vilde gaa med deres Kammerater."

„Du var ikke den sidste til at gøre Strike, naar Tiden var god dertil, som den er nu," sagde den tredie.

„Venner," svarede Sakarias, „jeg er ikke den samme nu, jeg var dengang — Gud ske Tak derfor. I maa kalde mig, hvad I vil — men jeg kan ikke skrive under paa det der. I mange Henseender har jeg skiftet Mening, men I maa tro, jeg er ikke bleven daarligere Kammerat for det."

„Hvorfor saa ikke skrive under?" spurgte de.

„Fordi jeg ser — hvad I ogsaa maa se, hvis I vil — dette her vil kun gøre ondt værre. Tænk dog, Venner, al den Nød og Sorg, I vil bringe over Arbejdernes Hjem; faar I jeres Planer sat igennem, vil I tage Brødet ud af Munden paa Tusinder."

„Du tager fejl," sagde den ene af Arbejderne, „vi vil give dem Kød i Munden, der hvor de før har maattet nøjes med Brød. Vi vil have Fabrikherrerne bragt til Fornuft, enten de saa vil eller ej. De skal ikke have deres frie Spil med os længere."

Vikers rystede paa Hovedet.

„Og selv om I nu kunde bringe dem til Fornuft, som I kalder det — Trusler og Fordrejelser af Sandheden gavner ikke vor Sag, og det er der nok af paa det Stykke Papir der. Venner, her i denne Bog staar der skrevet: „En Mands Vrede udretter ikke det, som er ret for Gud" (Jak. 1, 20).

„Jeg tænkte det nok," sagde en af de fremmede til de andre, „Vikers vilde blive Skruebrækker!"

De begyndte at tale højt og vredt, skældte Sakarias Vikers ud for en Kryster og Hykler og lovede ham, at det skulde han nok faa betalt.

Han stod ganske rolig. Han vilde forsvare sig, men kunde ikke komme til Orde for de andre.

„Vi kom ikke herhen for at disputere med dig," sagde han, der saa ud til at være deres Ordfører, „men for at se, om du vilde være en god Kammerat som i fordums Tid. For sidste Gang — vil du skrive under?"

Vikers sagde atter Nej; de tre gik skældende deres Vej. — —

„Hvad stod der paa det Papir?" spurgte hans Hustru, der bange havde staaet og lyttet til.

„At vi var enige om at nedlægge Arbejdet paa Fabrikkerne, hvis Fabrikejerne ikke gik ind paa vore Fordringer," sagde Sakarias Vikers.

„Hvad vil de gøre dig, fordi du ikke skrev under?"

„Alt, hvad der staar i deres Magt, Marie. De vil ikke have noget at bestille med mig mere. Jeg vil blive det sorte Faar iblandt dem. De vil ikke tale til mig. Kanske vil de en skønne Dag gennemprygle mig — maaske er der Fare for Liv og Lemmer. Men jeg vil ikke gaa og tænke paa det," føjede han til, da han lagde Mærke til, hvor forskrækket hans Hustru saa ud, „jeg stoler paa, at Herren ikke vil lade mig fristes over min Formue. Aa, Marie, hvor vilde jeg ønske, du troede, hvad der staar i denne Bog!" (1 Cor. 10, 13).

„Men hvorfor vilde du ikke skrive under, Sak?"

„Fordi jeg ikke tror, der kan komme noget godt ud af at gøre, hvad der er ondt. Om der saa var nok saa megen Uret paa Arbejdsgivernes Side, jeg kan alligevel ikke være med til at bruge de Midler. Saa meget har da Bibelen lært mig — og mere end det, Marie."

„Kære Sak," udbrød Hustruen pludselig, „det er en underlig Bog, Bibelen der; du er bleven en hel anden, siden du fik fat i den."

„Jeg takker min Gud, Marie, at jeg da i nogle Stykker er bleven en anden, som du siger," svarede Sakarias, „aa, kunde du blot faa dig til at læse i den —"

„Sak, Sak!" raabte Hustruen; hun slyngede Armene om hans Hals og brast i Graad. „Hvad vilde du sige, hvis jeg har læst i den Gang efter Gang, naar du ikke var hjemme?"

„Hvad jeg vilde sige?" udbrød Sakarias med Taarer i Øjnene, „jeg vilde sige, det var det kæreste, jeg havde hørt i lange Tider, min egen lille Kone, og —"

„Jeg kan ikke længere holde det for mig selv," vedblev Marie, „jeg er saa bange for, de skal gøre dig Fortræd. Men, Sak, Sak, jeg tør ikke se dig ind i Øjnene, før du har sagt, at du tilgiver mig."

Hun trykkede sig hulkende ind til ham.

„Marie, kære Marie!"

„Det var den Aften, den sidste Gang jeg var i „Folkets Hus"," vedblev den unge Hustru, „jeg havde bestemt, jeg vilde aldrig se dig og Barnet mere, aldrig mere komme hjem. Men jeg kunde ikke andet — jeg maatte hjem og se jer endnu engang, før jeg gjorde Ende paa det hele. Du sad og sov, Bibelen laa opslaaet foran dig. Jeg bøjede mig ned over dig for at se, hvad det var, du havde siddet og læst. Og saa, Sak — din Pegefinger laa paa de Ord: „Farer ikke vild; Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saar, det skal han og høste" (Gal. 6, 7). De Ord gik mig lige gennem Hjertet. Du havde siddet og tænkt paa mig. Var det med Tanken paa mig, du lagde din Finger paa det Sted?"

„Nej, nej, Marie, jeg kan slet ikke huske, hvad jeg sad og læste den Aften. Mine Tanker har nok været hos dig — jeg har nok siddet og ønsket og bedet om, at du ogsaa maatte faa Del i Herrens dyrebare Forjættelser."

„Forjættelser! Det var ingen Forjættelse, jeg læste."

„Jeg kan ikke huske, jeg sad og læste de Ord. Det var da i hvert Fald ikke med Tanken paa dig. Kære Marie, lad os nu glemme alt det, der ligger bagved. Tilgive dig? Det har jeg gjort for lange Tider siden. Men velsignet være Herren, der lod dig se de Ord!"

„Siden den Aften, ved du, har jeg ikke sat min Fod i „Folkets Hus", ved blev Hustruen hurtig og alvorlig, „jeg har lukket mig inde for Venner og Naboer men jeg kan ikke faa Ro. Jeg har set efter Bogen der, jeg har ledt og ledt, men jeg har ikke kunnet finde de Ord, jeg læste den Aften. Alt, hvad jeg har læst i den, fordømmer mig. Jeg kan ikke faa Ro. Aa, Sak, Sak, jeg er saa ulykkelig, saa slet —"

Hun græd bitterlig, medens hun stod og fortalte sin Mand, hvorledes mine Ord var gaaet hende „igennem Hjertet" (Ap. G. 2, 37) — hvorledes hun ikke turde tro, at der var Naade for saadan en som hende.

Da lukkede Sakarias mig op og begyndte at fortælle hende om „Jesu Kristi Guds Søns Blod", der „renser fra al Synd" (1 Joh. 1, 7), — om at „Kristus Jesus kom til Verden at gøre Syndere salige" (1 Tim. 1, 15); han sagde hende med Davids Ord, at „Offere for Gud er en sønderbrudt Aand; et sønderbrudt og sønderstødt Hjerte skal du, o Gud, ikke foragte!" (Ps. 51, 19).

Til sidst knælede Mand og Hustru ned ved hinandens Side, og Sakarias Vikers bad Herren om at lede hans Hustru til Tro paa Guds Søn.

* * *

Sin Fritid tilbragte Sakarias nu for det meste hjemme hos sin Hustru. Men en Aften tog han mig ned, svøbte mig ind i et Stykke Papir og sagde til sin Hustru:

„Jeg skal nok komme igen, saa snart jeg kan, Marie; men jeg maa hen at se til gamle David, han ligger for Døden, blev der sagt mig; jeg har ikke Ro, før jeg har været hende hos ham."

„Du vil da ikke ud paa denne Tid af Aftenen, Sak — du ved, de lurer paa at gøre dig Fortræd!" udbrød Hustruen angest.

„Jeg vilde ikke gøre det, Marie, var det ikke for gamle Davids Skyld," sagde Vikers, „men jeg maa hen og se ham endnu engang og takke ham for alt, hvad han har været for mig — for os begge to, Marie. Havde han ikke faaet mig til at tage denne Bibel med hjem den Aften, havde det nok set ilde ud for os to. De siger, han har ikke langt igen, maaske ikke mange Timer."

„Ja, men hvis de andre nu faar fat i dig, Sak?" indvendte Hustruen.

„Vær ikke bange, Marie — de vil ikke gøre mig noget. For en Sikkerheds Skyld vil jeg gaa en Omvej, hvor ingen kender mig, og hold du saa Døren laaset, til jeg kommer igen."

Sakarias kyssede sin Hustru og gik.

Hustruens Frygt var ikke helt ugrundet. Siden den Dag, de tre Arbejdere var oppe hos Sakarias Vikers, var der bleven Uro i Fabrikbyen. Arbejdsgivere og Arbejdere stod haardt imod hinanden. Mange af Fabrikejerne havde erklæret Lock-out og lukket deres Fabrikker hellere end at give efter for de Fordringer, de ansaa for **ubillige og urimelige.** Hundreder af Arbejdere havde erklæret Strike og nedlagt Arbejdet for at tvinge deres Villie igennem med Magt; de var fulde af Raseri mod dem af deres Kammerater, der vilde „arbejde i Stilhed og æde deres eget Brød" (2 Thes. 3, 12).

Det havde i den sidste Tid været et dagligt Samtaleemne mellem Sakarias Vikers og hans Hustru; de strikende Arbejderes Had havde særlig vendt sig mod ham — de havde ventet, han vilde være en af deres Ledere, og saa vilde han ikke engang være med at strike.

Maatte dog den Tid engang oprinde, at Herrerne beviste deres Tjenere, hvad ret og billigt er, vidende, at de og have en Herre i Himlene (Col. 4, 1), og Tjenerne gjorde alt, hvad de foretog sig, af Hjertet, som for Herren og ikke som for Mennesker, ikke med Øjentjeneste, som de, der ville tækkes Mennesker, men i Hjertets Enfoldighed, frygtende Gud (Col. 3, 22—23).

Sakarias Vikers skulde gennem mange Gader, før han naaede gamle Davids Bopæl. Det var let at mærke, at der var Gæring i Byen; paa Gadehjørnerne og foran Ølkældrene stod der Flokke af strikende Arbejdere, og mere end een Gang blev der kastet Skældsord og Trusler efter Sakarias.

Han svarede ikke derpaa, men skyndte sig af Sted, og endelig naaede han da gamle Davids Butik.

Den saa ud som altid, men en ung Mand havde nu taget Davids Plads. Sakarias gik gennem Butikken og opad nogle Trapper.

Der laa den gamle i Sengen; der var tydelige Tegn paa, at Døden nærmede sig med stærke Skridt. Det var let at se, at gamle David ikke havde meget af det, som Møl og Rust kan fortære — men der straalede en uudsigelig Glæde ud fra hans magre, rynkede Ansigt.

Da Sakarias Vikers traadte hen til Sengen, sagde den gamle med svag Stemme: „Saa du vil virkelig komme hen og se til saadan en gammel Stymper som mig, Sak. Det skal du ellers have Tak for. Naa, sæt dig ned og fortæl mig saa, hvordan det gaar."

Sakarias satte sig ned og lagde sin Haand paa den gamles kolde Hænder. Denne gav ham ikke Tid til at komme til Orde.

„Naa, saa du er begyndt at mærke til, at et Guds Barn ikke kan komme igennem det uden Kamp og Strid. Fyrstendømmer og Magter — Verdens Herrer, som regere i denne Tids Mørke — Ondskabens aandelige Hær under Himmelen — som Apostelen Paulus siger (Eph. 6, 12). Det gaar ikke saa glat. Du fortalte mig lidt om det, sidst du var her, og det er vel ikke bleven anderledes siden den Tid?"

„Nej, David, det er tidt svært nok. Men jeg vil ikke klage, det er alligevel Smaating, jeg maa døje. Jeg er undertiden næsten bange for, jeg er altfor glad over at have fundet „den kostelige Perle", du engang talte om. Og nu min Hustru ogsaa har fundet den — aa, David, hvor er vi lykkelige, vi to."

„Altfor glad, sagde du!" udbrød den syge. „Nej, du — du kan aldrig blive for glad over, at du er forløst „ikke med forkrænkelige Ting, Sølv eller Guld — men med Kristi dyrebare Blod som et ustraffeligt og lydeløst Lams" (1 Pet. 1, 18—19). For glad! du kan aldrig blive glad nok, Mand. „Herrens Glæde, den er eders Styrke" (Neh. 8, 10). Og det er Styrke, du trænger til, Sak, hver eneste Dag. Jeg sagde engang til dig, at du maatte bede, bede, bede — nu vel jeg sige til dig: du maa vaage, ikke blot bede. „Vaager og beder, at I ikke falde i Fristelse!" (Mt. 26, 41). Du maa tage Guds fulde Rustning paa, som Paulus siger,, „at I kunne gøre Modstand paa den onde Dag og bestaa, efter at have overvundet alt" (Eph. 6, 13—18). Ja, Sak," vedblev den gamle, „du maa ikke glemme Sandhedens Bælte og Retfærdighedens Panser, Troens Skjold, Saliggørelsens Hjelm og Aandens Sværd, som er Guds Ord, og saa at faa Fødderne ombundne med Færdighed i Fredens Evangelium. — Husk det, Sak, „bedende til enhver Tid i Aanden med al Bøn og Begæring, aarvaagne til det samme med al Varagtighed". Du vil ikke kunne bestaa uden Rustningen, Sak — det er en Guds Lykke for dig, at du ved, hvor du skal faa den. "

(Fortsættes.)